

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Tunc præcepit & dixit mihi Creator omnium; & qui creavit me, requievit in
tabernaculo meo, & dixit mihi, in Iacob inhabita. Eccles. 24. Qui præcepit
& dixit B. Virgini, ut inhabitaret in Iacob, tibi ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

neque ut ejus ancilla coletur, nisi sic ametur ejus humilitas, ut reipia & ipsius actibus exerceatur ab eo, qui se dicet eam venerari; quod tam repugnat superbo, ut esse superbus destinat si se ita humiliet, aut nisi se ita humiliet, nunquam humilitatem coler, neque humilem ancillam Domini, neque sublimem venerabitur Domini Matrem.

Sap. 15.

O quam verè dictum à sapiente: omnes insipientes & infœliciter supra modum anima superbi! Quid enim insipientius quam putare se superbū humili posse placere Deiparæ! Quid infœlicius quam ei nolle placere, cum possis, si deponas superbiam! Quid insipientius & infœlicius quam dum contendas te illi placere, magis in te concites ejus odium & execrationem provocas; atque inde consequentes infâstos casus! Neque enim humilis ancilla Domini aliter odit & detestatur superbū, quam eū à se repellendo nec quomodo libet communicando. Non est odium in affectu sensibile sicut in nobis est, adversus odiosos: sed est odium in effectu; id est, ita se gerit adversus superbū, sicut in adversarium & odiosum; neque tantum non acceptat ejus cultum & preces; sed odit quodammodo ac detestatur.

Estne verò quidquam insipientius & infœlicius? quid facies averſa virginis, à qua omnis respectus intereat, necesse est: sicut ab illa omnis aspectus impossibile est ut pereat? Recole quæ supra dicta sunt in hanc sententiam, & sanctum audi Bernardum, ubi post multa de virginitate & humilitate sanctissimæ matris: Si non potes, inquit, virginitatem humilis, imitare humilitatem Virginis. Laudabilis virtus, virginitas, sed magis necessaria humilitas. Illa consulitur, ista præcipitur: ad illam invitatis, ad istam cogoris: de illa dicitur, qui potest capere capiat; de ista dicitur, nisi quis efficiatur sicut parvulus iste, non intrabit regnum caelorum. Illa ergo remuneratur, ista exigitur:

Rom. 1. 18. per missus est.

potes denique sine virginitate salvari, sine humilitate non potes.

Et paulo post: Quid dicis virgo superbes? Maria Virginem se oblitâ, gloriatur de humilitate, & tu negligendo humilitatem, blandiris tibi de virginitate! Respexit, ait illa, humilitatem ancilla sua: Quæ illa? Virgo utique sancta, virgo sobria, virgo devota: nunquid castior illa? nunquid devotior? Aut nunquid tua sorte pudicitia gratior castitate Maria, ut tu scilicet sine humilitate placere sufficias, ex tua, quod illa non potuit ex sua? Denique, quanto honorabilior es ex singulari munere castimonia, tanto tibi tu majoræ injuriam facis, quod ejus in te decorem fœdas permutatione superbia. Vide quæ plura hic habet & expende, quod si virgini tam necessaria est humilitas, & tam cavenda superbia, quid impuro? quid impio?

Propterea sic ille idem alibi aptè. Ergo beati qui custodiunt vestimenta sua munda, videlicet simplicitatis & innocentia, si tamen & decorem induere humilitatis adiciant. Profecto audiet quæ hujusmodi invenitur: ecce tu pulchra es amica mea. Utinam vel semel dicas anima mea, Domino Jesu, ecce tu pulchra es. Utinam mihi humilitatem custodias, nam primam vestem ego male servavi. Servus tuus sum ego, nec enim audeo profiteri amicum, qui testimonium decoris mei cum repetitione non audio. Sufficit mihi si semel audiam. Sed quid si hoc in questione sit? Scio quid faciam. Venerabor amicum servus, cumulatam in ea decoris deformis homunculus admirabor, gaudebo ad vocem sponsi tantam nihilominus pulchritudinem admirantis. Quis scit si saltem ex hoc inventurus sim gratiam in oculis amica, ut gratia ipsius & ipse inveniar inter amicos? Sic nempe inchoanda est humilitatis praxis, apnoscendo se superbū, & sese humiliando quod non sis humilis. Humiliemur illi animas nostras. REVERTERE ad Dominam tuam & humiliare sub manu eius.

Serm. 45. in Cant.

Judith 8. Gen. 16.

DE PRÆCEPTO QUOD ACCEPISSE Ait Virgo Deipara ut inhabitaret in Jacob.

Tunc præcepit & dixit mihi Creator omnium. Et qui creavit me, requievit in tabernaculo meo, & dixit mihi: in Jacob inhabitata, & in Israel hereditare, & in electis meis mitte radices. Ec. 24.

Haynesvvs Pars 2.

Hhh

VERI

VERITAS PRACTICA.

Qui præcepit & dixit B. Virgini ut inhabitaret in Jacob, tibi simul præcepit & dixit, ut quantum velles illam in te habitare, tantum esse velles alter Jacob.

RATIO est, quia quando Deus alligavit finem certis quibusdam mediis, tunc dicitur ita præcepisse media, ut quantum quis vellet finem, tantum velle deberet media.

Sed cum præcepit Beata Virgini ut inhabitaret in Jacob, sic finem alligavit medio, ut non aliter in quoquam Virgo habitaret nisi qui vellet esse ut Jacob.

Ergo tibi simul præcepit & dixit, ut, quantum velles illam in te habitare, tantum esse velles alter Jacob. Quod certè motivum est efficax ad inquirendam & exprimendam similitudinem vite & morum cum antiquo illo Patriarcha.

VIX intelligi potest ratio nisi quibusdam ante prænotatis, quæ si vel breviter proponantur, ita evidenter patebit ratio, ut hic aliud non sit opus quam prænotanda illa paulis attingere.

Ecol. 9.

Primum est quod licet nemo sciat, utrum amore an odio dignus sit, utrum salutem prolequatur æternam, aut ab illa forte excidat: tamen ut cum gratia provocemur vehementius ad capefcendam salutis viam, certa quædam ejus impressa sunt vestigia, ut quemadmodum ait S. Bernardus & alibi infra fusius exponitur, electis consolatio ministraretur, & subtrahatur reprobis excusatio. Cognitis siquidem signis vite, quisquis hæc negligit, manifeste convincitur in vano accipere animam suam, & pro nihilo habere terram desiderabilem, comprobatur.

*Ser. 2. in
Ost. Pasce.*

*In 3. parte
In Nativ.
S. Iohn.*

Secundum est, quod signa hæc præluxerunt in antiquo illo Patriarcha seu Patriarcharum Judæorum duodecim Patre, qui dicitur esse Jacob & Irael, filius Isaac & frater Esau, unde est illud apud Prophetam & Apostolum, *Jacob dilexi, Esau autem odio habui*, quod primò quidem dictum est de illis duobus fratribus, ac eorum posteris, quantum spectat ad majorem curam quam Deus prætulit habere de Jacob & de Judæis potius quàm de Esau & de Idumæis qui ab hoc descenderunt. Deinde verò translatum est ad electos & reprobos, qui hoc ipso designantur tales esse, quo ad diversos mores Jacob & Esau vi-

*Mat. 1.
Rom. 9.*

dètur propius accedere, de quibus paulo post.

Tertium observandum est, quod cum Beatissima Virgo Deipara hoc inter alia singulare privilegium habuerit, ut singularem electorum curam susciperet, idcirco illi dictum esse *ut in Jacob inhabitaret*, id est, in illis qui similitudine morum Patriarcham Jacob exprimerent, imperium & dominationem exerceret, ut eos regeret, & dirigeret quemadmodum Rebecca Jacob: atque illi etiam præcipuo quodam pietatis cultu moverentur in Sanctissimam illam Virginem velut in suam Matrem, ac futuræ salutis parentem optimam: sicque ille mutuus pietatis sensus quo & mater filios & filii matrem prosequerentur, esset quædam beata radix æternitatis, sicut gratia dicitur semen futuræ gloriæ. *Et in electis mitte radices.*

Quartum, quod advertas, est, sic dictum esse B. Virgini ut simul etiam præceptum fuerit inhabitare in Jacob. *Tunc præcepit*, inquit, *& dixit mihi*, hoc est, sic decretum est apud Deum, sic firmum fixumque est, ut in similibus Jacob inhabitantem, tanquam si præceptum esset impositum, cui observandum proinde sic affecta sum ut mihi non liceat in aliis inhabitare. Aut Jacob similes in veniam oportet aut faciam, præceptum est & non præteribo.

Quintum, quod propius Veritatem propositam spectat, hinc planè sequitur, quod quantum quis velit in te sanctam inhabitare Deiparam, tantum oportet ut velit esse alter Jacob, quia talem illa non faciet nisi volentem: & qui talis esse noluerit, nunquam in eo Dei Mater inhabitabit. Quod ut firmius apprehendatur, dicitur etiam esse simul præceptum cuicumque volenti hanc sanctam Virginis curam & inhabitationem, ut le vita & moribus velut Jacob exhibeat. Nam est quoddam veluti medium sic à Deo institutum ad illum finem consequendum; quandoquidem non potest aliter Virgo in quoquam habitare qui talis esse nolit. Sicut cum præceptum est Apostolis ut neminem nisi baptizatum & poenitentem absolverent à peccatis, simul etiam præceptum est omnibus qui absolvi cuperent, ut baptizari vellent & poenitere; cū aliqui illi aliter nullos possent absolvere. Sic planè cum præcipitur B. Virgini ut in Jacob inhabitet, præcipitur etiam omni volenti hanc inhabitationem ut velit esse Jacob, quia medium quoddam est ad illam inhabitationem

nam

nem, sicut baptisma & poenitentia ad peccatorum absolutionem. Certum est autem quod quando Deus sic fines aliquos certis quibusdam mediis atexit, tam necessarium unicuique præcepit illa media, quam quilibet volet illos fines.

Denique quod sextum & postremum est ad praxim in primis opportunum, restat inquirere, qualis fuerit Jacob, quinam ejus diversi à suo fratre mores, quæ nobis cum illo similitudo vel discrepantia.

Gen. 25.

Septem ex Scripturis colliguntur differentiarum morum utriusque fratris, quarum prima his continetur verbis; *Factus est Esau vir gnavus venandi & homo agrico*, *Jacob autem vir simplex habitabat in tabernaculis*. Id est, quantum unus sese foras effundebat, tantum alter sese domi continebat. Magna certe & notanda diversitas.

Hebr. 12.

Secunda est, quod Jacob erat pius ut pater ex multis ab erectis altaribus; Esau autem profanus ab Apostolo dicitur. *O quantum utriusque intervallum.*

Gen. 26.

Tertia, Jacob erat pudicus quantum illa ferebant tempora, neque unquam de conjugio cogitavit nisi ex parentum consilio & justificatione. Esau vero duxit uxores, *quæ amba offenderant animum Isaac & Rebecca*, unde & fornicatorem eum vocat Apostolus.

Hebr. 12.

Quarta, Jacob suis animi vacabat temperandis appetitionibus, ut apud Labanum locerum & saepe alias paruit: Esau vero suis indulgebat intemperatiis, unde & arguitur, quod *propter unam escam primitivam suam vendiderit.*

Gen. 27.

Quinta, licet Esau cogitaret interdum de divinis & cælestibus: rarus tamen, secundariæ quodammodo erant illius curæ, cum longè magis addictus esset caducis bonis cumulandis: Jacob vero etsi bonis abundaret, non hæc erat tamen ejus prima, & præcipua sollicitudo circa hæc bona sibi comparanda, sed potius ut bonorum Parentem omnium coleret, à cujus nutu totus pendebat. Quæ quidem differentia videtur apertè comprehensa in diversâ benedictione quam à patre Isaac, uterque legitur accepisse. Sic enim dictum Jacob, *Dei tibi Deus de rore cæli, & de pinguedine terra abundantiam frumenti & vini*: Esau vero; *In pinguedine terra & in rore cæli desuper erit benedictio tua*. Nulla hæc mentio Dei; Et de rore cæli pronuntiatur post pinguedinem terræ, cum è contra Jacob, nihil de terra di-

cum esset nisi post rorem cæli à Deo dandum, quasi diceretur, quod uni primum est, postremum est alteri; qui primus est in mente Jacob cultus Dei, postremus est in Esau. Non propter bona, Deum Jacob colit, sed quia Deum colit, bona consequitur. Esau vero ut bene sibi sit, Deo supplicat, non tam Deo quam sibi servit. Videlicet disparitatem vitæ?

Sexta, si forte peccasset Jacob, poenitebat eum sui delicti, redibat statim in gratiam cum Deo, & cum hominibus, frequenterque illud ore usurpabat. *Erit mihi Dominus in Deum*. Esau vero post grave crimen admissum, abiit parvipendens quod primogenitum vendidisset, & tamen videretur aliquando resipiscere, non invenit tamen poenitentia locum, ait Apostolus. Quod certè multis accidit.

Septima denique: Jacob suorum talem habebat curam, ut omnes in divino cultu contineret. *Abiit Deos alienos qui in medio vestri sunt*. Esau vero de his tam parè sollicitus fuit; ut ejus posteri statim à verò Dei cultu defecerint: *Ipse est Esau pater Idumæorum*, inquit Scriptura, quasi diceret, parens eorum qui nominati sunt inter infideles. O quantum ab uno in multos boni vel mali derivatur!

Hic est itaque vitæ & morum diversus character, qui Jacob ab Esau, qui electos à reprobis, & qui Parthenicos ac veros Virginis Matris cultores à falsis certè discriminet. Quam quisque castus, simplex, sibi vacans & aliis ornatus erit virtutibus, quas in Jacob spectavit, tantum erit apud illam in gratia, & tantum certitudinis ac firmitatis obtinebit ad æternam salutem consequendam. Non illa sine virtutibus, sed nec virtutes sine illa. Sicut nempe parant illi ad tempus in mente nostra virtutes habitaculum, sic parat illa virtutibus & menti nostræ sempiternum in cælo domicilium. Non staret cultus Beatæ Virginis sine virtutum præsidio, sed neque virtutes consisterent, aut satis valerent apud Filium, nisi cultus accederet sanctissimæ matris. Hac insignitæ notæ virtutes, tantam supra cæteras referunt dignitatem, quanta prope est ipsa Mater super alias creaturas. O pondus virtutis & precium, quanta est ipsa dignitas divinæ Matris!

Quamobrem etsi alia non adesset virtutum commendatio, singulari tamen hoc nomine, quo nobis gratiam Beatissima Virginis de merentur, singulariter à nobis essent colendæ, non modò quia inde plus nobis referunt meritum

& valoris; sed quia nos inde etiam plus adhibemus animi ad roborandas virtutes, quæ tantæ Matri offerantur & placeant. Neque enim illa minutis virtutibus delectatur sed veris & solidis, non ore, non suspiriis, non hic fufus dantaxat precibus exoratur, sed generoso conflictu cum vitiiis, sed constanti castitatis cura, sed in victa salutis comparandæ sollicitudine: cum alioquin nisi precibus adjungantur opera, *Vox quidem vox Iacob est, sed manus manus sunt Esau.* In die Virginis sacro, vox quidem vox Iacob est, sed in aliis diebus, manus manus sunt Esau. In templo quidem vel dum orat, vox Iacob est; sed dum alius vacat mu-

Gen. 27.

Die 2.
Aprilis.

DE SANCTO FRANCISCO DE PAULA.

FUNDATORE ORDINIS MINIMORUM.

Ego Minimus in domo Patris mei. Iudicium 6.

VERITAS PRACTICA.

Hic erit verè maximus, qui verè est minimus.

RATIO EST, quia qui maximam in hac vita gratiam seu charitatem, & parem in alia gloriam consequetur, Hic erit verè maximus. Sed qui verè est minimus, maximam gratiam & gloriam consequetur. Ergo hic erit verè maximus.

I. PUNCTUM.

QUÆ duæ sunt in domo Domini seu in Christiana familia maximè commendatæ virtutes, humilitas & charitas, ea ambæ præ cæteris eminent in sancto Francisco de Paula, Fundatore sanctissimi Ordinis PP. Minimorum. Humilitas quidem tanta, ut se suosque omnium MINIMOS & dici & esse veller: Charitas verò tam sublimis ut unum Deum respiraret, unum cum ab omnibus diligendum veller, unam charitatem in ore haberet, in corde gestaret & in opere exerceret. Hæc videri possunt fufus in eius vita, indeque collegi quo sanctitatis & gloriæ pervenerit, eum gloria respondeat charitati, sive gratiæ, & gratia humilitati, unde eruitur hæc universalis veritas valde practica & valde ex-

neribus, manus sunt Elau.

Perge ulterius hanc prosequi perversitatem, & ingemisce tuis animi desultoriis levitatibus. *Vir duplex animo inconstans in omnibus Iac. 1. viis tuis.* Vide potius ne dimittas legem Matris Prov. 1. tua.

Vide in 3. parte, Die 24. Iunii, ubi ad hæc verba quæ in nativitate S. Ioannis Baptistæ dicebantur, *Qui putas, puer iste erit, hæc exhibetur veritas.*

Sicut prima & puerilis ætas index est securitæ vitæ præsentis: ita hæc vita præfens iudicium est futuræ post æternitatis.

pendenda: *Hic erit verè maximus qui verè est minimus.*

Ratio quæ afferitur est evidens quoad omnes suas partes, nec tanta eget probatione ad intellectum, quanta cõsideratione ad voluntatè & affectum. Quid enim clarius ex principiis nostræ religionis quàm quod prima propositione dicitur, qui maximam in hac vita gratiam seu charitatem, & parem in alia gloriam consequetur, hic erit verè maximus? Nam cum vera magnitudo rei alicujus sit in commensurata proportione ad suam regulam, moralis autem nostræ magnitudinis nulla sit alia regula certior quàm charitatis & gratiæ sanctificantis pro hac vita, & gloriæ beatificæ pro alia; certè qui plus hinc gratiæ & plus in celo gloriæ consequetur, hic divino & humano iudicio dicitur major. *Sic inter natos mulierum non est major Ioanno Baptista, quia nullus est gratia sanctior. Sic excellentiorem dicit Apostolus viam charitatis, quia nihil est excellentius ad promerendam gloriam, cuius semen est gratia, & via certa charitas. Sic denique patris sanctus Augustinus, quod tota subtilissimè quanta quanta est scriptura, continetur ille tenet, & quod patet & quod latet in divinis eloquiis, qui charitatem tenet in moribus. Hinc ille aptè qui orabat, o veritas Deus, fac me unum tecum in charitate perpetua.*

Incipit